

ŽIŤ A PREŽÍVAŤ

(tragické!!!)

Ležal v posteli a jeho pohľad smeroval na stenu nad ním. Spoza odhrnutých závesov sem prenikal mesačný svit a vytváral na stene tajomné obrazce. Mohol by ich zatiahnuť, ale nemal rád tmu. Možno by si niekto pomyslel, že je to presne naopak a on tmavé kúty priam vyhľadáva... áno, tmavšie než normálne mal rád, ale nepreniknuteľná temnota ho desila. Pripomínala mu veci, na ktoré nechcel myslieť.

Prečo tie závesy nezatahneš? Mám pocit, akoby sa za mnou načahovala čiasa ruka a..." počul jej hlas a cítil, ako sa v jeho náručí mimovoľne otriasla. Jediným pohybom prútika závesy zatiahol. Vtedy to bolo prvý i poslednýkrát, čo ho o to požiadala. Zobudil sa z nočnej mory a prvé čo uvidel, bol strach a bolesť v jej očiach.

Ešte dnes mohol cítiť jej teplú dlaň na svojej tvári, keď ho upokojovala. Ona jeho... aké patetické.

Pozrel na tieň, ktorý sa tiahol takmer cez celú stenu. Naozaj to vyzeralo ako ruka, ktorá sa k nemu načahuje. Tá ruka, čo...

„Máme vôbec nejakú šancu?“ spýtala sa potichu.

„Vždy je šanca,“ zamrmľal a pritiahol si ju bližšie.

„Bojím sa,“ šepľala. „Strácam nádej v to, že to ešte niekedy bude ako kedysi.“

„Stratiť nádej je ako zabudnúť dýchať. A ty dýchaš a žiješ... kým žiješ, vždy je nádej v lepšom zajtrajšok,“ tíšil ju a z jeho hlasu zaznieval jeho vlastný strach.

„Dýchať neznamená žiť, Severus. Chodiť, jesť, piť či spať... to nie je život. Bez nádeje a cieľa, ktorý nás vedie ďalej, je to len prežívanie. Ak stratím... ty si moja Nádej. Ak stratím teba, potom už nebudem žiť, len prežívať,“ dokončila potichu a na jeho hrudi, na ktorej spočívala jej hlava, ucítil slzy. Vedel, čo sa snaží povedať. Vedel to, pretože keby on stratil ju, zabudol by dýchať. Pritiahol ju k sebe bližšie a prstami sa začal prepletať záplavou jej kučier. Rozumeli si bez slov. Nebolo viac treba. Mlčali, ležiac v spoločnom objatí, kým nesvitlo ráno.

Cíti, ako mu spod privretých viečok steká osamelá slza. Nechal ju brázdiť si cestičku po jeho tvári a zhlboka sa nadýchol. Takmer zabudol, ako sa to robí. Už dlhú dobu bola ona jeho dychom... dýchal a žil v rytme jej srdca, kým... mala pravdu. Dýchať neznamená žiť. On len prežíval dávno pred jej príchodom.

Deň za dňom, kým svojou láskou znova nerozdúchala plamienok života v jeho srdci. Ale za akú cenu?

„Potter, odveď te ju do bezpečia a postarajte sa, aby tam zostala!“ zrukol na čiernovlasého mládencu.

„Je to len škrapnutie, Severus. Nenechám vás v tom!“ bránila sa a prepaľovala ho svojim pohľadom.

Nemal čas s ňou vyjednávať. Voldemort a jeho verní útočili na hrad zo všetkých strán a bolo len otázkou času, kým sa mu podarí prelomiť ochrany. Hermiona, ktorá bola s Harrym a Severusom na Severnej veži, bola zranená a on nemohol inak. Radšej ju zamkne v izbe, ak ju tým ochráni a hoci vedel, že sa jej to nebude páčiť a v boji je každá ruka navyše dobrá, bál sa o ňu a ak je toto spôsob, akým ju ochrániť...

Chytil ju za ruku a prudko ju k sebe pritiahol. „Po tejto kliatbe je zázrak, že sa ešte držíš na nohách!“ oboril sa na ňu. „Pôjdeš s Potterom a zostaneš v bezpečí. Nerád by som....“ nebol schopný to vysloviť, no v jeho očiach si mohla prečítať všetko.

„Neopustím ťa...“ šepľala a v očiach sa jej leskli slzy.

„Budem v poriadku a teraz bež!“ naliehal a odstrčil ju od seba k Harrymu presne vo chvíli, keď ho zasiahla kliatba od Smrtijeda na metle.

„Severus!“ zvolala, ale on už bol opäť naplno zamestnaný bojom. Kútikom oka sledoval, ako Potter odvádza vzpierajúcu sa Hermionou a hoci by ju chcel mať po svojom boku, nemohol inak.

Bolo len otázkou času, kedy sa k nemu Voldemort dostane a potom... zomrie jeho rukou za svoju zradu.

„Zaplatíš za svoju chybu, Severus!“ ozval sa za jeho chrbtom ľadový hlas jeho pána.

„Chyba bola pridať sa k tebe, ty slizký had,“ odvrkol a chvíľu si jeden druhého premeriavali. Boli si vedomí schopností toho druhého a vyčkávali. Chvíľu, keď ten bastard vyslovil prvú kliatbu, sa mu pred očami odohrávala ako v spomalenom filme. Nebola to Avada, ktorá ho mala navždy zbaviť jeho prekliatia, jeho minulosti, nie. Voldemort si vždy pohľad na utrpenie zradcu vychutnával. Severus videl žltý záblesk, ktorý sa k nemu blížil, no v momente, keď dával v duchu zbohom svojej Nádeji, začul svoje

meno.

„Severus, nie!“ skríkla a vrhla sa do cesty Voldemortovej kliatbe. Ten už bol zamestnaný bojom s Harrym, ktorý konečne naplnil veštbu.

„Avada Kedavra!“ ozvalo sa vo chvíli, keď Hermionine telo bezvládne padlo k Severusovým nohám.

„Mia...“ zvolal priškrteným hlasom a roztrasenými rukami ju zdvihol do náručia. Nevidel šokované a ľútostivé pohľady, ktoré ho sledovali. Jeho pohľad patril len jej.

„Prečo si o urobila?“ šepkal a pohľadom plným bolesti sa vpíjal do milovaných očí. Vedel, že nie je šanca, aby ju zachránil. Opúšťa ho...

„Nechcem prežívať...“ zachrčala s námahou. „Seve... odpusť...“

„Nemám ti čo odpúšťať,“ vzlykol. „Dala si mi to čo nikto... Neopúšťať ma!“ skríkol zúfalo.

„Raz budeme obaja zas žiť... spolu,“ uistila ho a jej tvár sa skrivila v bolestnej grimase, napriek tomu sa naňho slabo usmiala. „Nezabudni...“ šepla a s tým... vydýchla naposledy.

Bol to týždeň, čo jej telo uložili do hrobu aj s ostatnými, čo padli. Týždeň... a balvan na jeho hrudi akoby bol stále ťažší. Nemohol dýchať... Ležal v posteli a sledoval tieň na stene. Chcel, aby ho tá ruka konečne chytila a odniesla preč. Prečo od tohto všetkého. Chcel opäť žiť... s ňou. Povolil zovretie okolo malej fľaštičky, ktorej obsah pred chvíľou vypil.

Odrazu pocítil jej teplú dlaň na svojom čele a ich pohľady sa stretli.

„Prečo si to urobil, Seve?“ spýtala sa smutne a neposlušný prameň vlasov jej skĺzol do tváre.

„Nechcem prežívať...“ odpovedal pokojne.

„Začneme znova?“ spýtala sa s nádejou v hlase. Tá nádej a túžba boli také silné, že prenikli až k balvanu na jeho hrudi a rozdrvili ho na prach. Konečne sa mohol opäť nadýchnuť a s úsmevom na tvári aj vydýchnuť... naposledy a predsa prvýkrát.